

אמפיבית אמיר שילון

בהתחלה השינוי היה כמעט בלתי מורגש. סדקים קטנטנים שהחלו להופיע על גבי העור, קודם על הזרועות ואחר כך על כל הגוף, בצבע אפרפר בהיר, כמו הקעקועים העדינים האלה שרואים היום בכל מקום. "תשימי קרם גוף, אני יכולה לתת לך את שלי, הוא מצוין!" הציעה לה ענבר השכנה, אבל היא, שאף פעם לא השתמשה בתכשירים ותמיד קראו לה "ילדה" ושאלו איפה אמא שלה, לא הצליחה למרוח אותו אפילו על קצה האף.

אחרי שבועיים היא כבר התרגלה אליהם, ואפילו אהבה אותם. הקמטים שמעולם לא היו לי, חשבה בחיך תוך כדי שהעבירה אצבעות על עור הפנים. היא נראתה לעצמה רצינית יותר ולא מבוגרת, אבל אנשים הפסיקו לחפש את אמא שלה והתחילו לקרוא לה "גברת". פעם אחת אפילו פינו לה מושב באוטובוס, אבל יכול להיות שרק רצו לרדת בתחנה הקרובה.

ביולי החלו לצאת זימים. כפיר, שתמך לאורך כל הדרך ואמר לעצמו שאם היא קיבלה אותו עם הכרס הוא יקבל אותה בכל מצב, התחיל להסתובב עצבני מרוב דאגה. "אמרת שתכניי ארוחת ערב!" זעם, אבל היא שתקה כמו דג. ערב אחד, כשמצא בקרקעית האמבטיה קשקשים, ארז מזוודה ונסע להורים שלו בנבטים.

לבחור החדש קראו אמנון. הוא היה רכיכה עם ורידים בולטים בכל הגוף ושיער על הראש. מין שילוב מנצח, או לפחות כזה שניצח אותה. שבועיים אחרי שהכירו היא עברה לגור אתו, וכשהציע לה להתחתן היא הביטה בו עמוקות, נישקה אותו ואמרה לו "ברור שכן, אני אמפיבית."

הם התחתנו בגן אירועים מפורסם והצטלמו ביפו מול הים, עם רשתות דייגים משובצות חרוזים גדולים. כשחזרו לפנות בוקר, הוא נשא אותה מעבר למפתן הדלת והכניס אותה לאמבטיה עם מי קרח.

כשחזרו מירח הדבש הוא לקח אותה לפרדס חנה ושכר עבורם שני חדרים ליד תחנת הרכבת. אחרי שנתיים היא נכנסה להיריון. מבחינתה זה היה נס כי הם בקושי שכנו, וגם כששכנו הוא היה עוצם את העיניים ומשנן נוסחאות מתמטיות כדי להשהות את הרגע. אחרי הבן הראשון הם עברו לחיפה, מול הים. היא היתה יוצאת כל יום אל המרפסת ומסתכלת על הגלים ומתגעגעת בלי לדעת למה. ואז נולדה רותם. היא היתה העתק־הדפס שלה. הדגם הצחור, גרסת הבמאי. עם עיניים גדולות וחיך שבא ללא תנאים מוקדמים.

כל שנתיים הצפינו עוד ועוד, עד שלבסוף מצאה את עצמה בנורווגיה, מגדלת את הילדים לבד, לומדת את השפה ואת המנטליות, בזמן שאמנון גידל זקן וקריירה. מעולם לא הרגישה בודדה יותר. עם שני ילדים, בית ושכנים, וסדקים בכל הגוף. בלילות היתה ממלאת את הסדקים במחשבות, דוחפת אותן עמוק פנימה ומורחת בשכבה מכסה נוספת, מחליקה על פני העור.

בכל פעם שחזר, אמנן הביא איתו קעקוע חדש ובקשה חוזרת, שיבואו איתו. פעמיים כמעט נענתה לו, אבל לא היתה מסוגלת להעביר את הילדים עוד בית ספר וחברים ושיברון לב. וכך הפכו הנסיעות של אמנן ארוכות יותר ויותר. הוא התקיים על שיחות סקיפ והיא התקיימה מפנטזיות על חיים אחרים ומשיבה ממושכת על ספסל מול מי הנמל הקפואים, היכן שעברו ויקינגים מאות שנים לפניו וחיו חיים קשים ומאושרים יותר.

*

הזוג המבוגר ישב על ספסל ההמתנה בשדה התעופה גרדרמאן באוסלו. ראשה של האישה היפה נח על כתפו של הגבר, ולרגע אפשר היה להתבלבל ולחשוב כי זהו פסל של גוסטב יגלנד. הכרוז קרא ברקע למר אוטסן שאיחר לטיסה באופן מאוד לא סקנדינבי, והעיר אותם מקיפאונם. הגבר, בשנות החמישים המאוחרות לחייו, קירב את ראשו אל מצח האישה ונשק לה ברכות.

המחווה הקטנה הזאת הוציאה אותה משיווי המשקל. שמונה שנות זוגיות עברו לה מול העיניים בבת אחת וקרסו בזו אחר זו כמו קוביות משחק. כל מה שחשבה שידעה על אהבה התכנס אל תוך בועה שהתרוממה באוויר באמצע אזור ההמתנה האפרורי והתפוצצה בלי קול על קבוצת תיירים מיפן. היא המשיכה להביט בהם גם כאשר הבחינה בו צועד ביציאה מאולם הנוחתים. היה להם דיבור בשתיקה. מין הבנה מזוקקת של המציאות הרגעית של שדה תעופה זר בהמתנה לטיסה שלא יוצאת, והצורך המיוחד שלהם זה בזו.

ככל שניסתה להסביר לעצמה את מה שהתחולל בתוכה, לא היתה מסוגלת לעשות זאת. הדיסוננס שנוצר כלפי חייה בשניים הלך וגבר. רגעים שנחרתו בזיכרון כמו חריתות ביצירת עץ מורכבת, כאלה שהספיקו להתמלא באבק, תחושות שהדחיקה, מיילים שבלעה או הקיאה. כל אלה עלו וצפו על פני השטח וגרמו לה לנוע בחוסר נוחות בכל פעם שהיה לידה. פתאום לא יכלה לסבול יותר את היחס שלו לרותם, התעקשות בלתי פוסקת להתנצח ולנצח, שוכח שהוא המבוגר והיא הילדה. הוא היה נוכח נעלם. כשהיה נוסע השאיר את הכבדות איתה, וכשהיה חוזר המשיך להיות מרוחק, כאילו ישב בביתו השני בברלין ודיבר איתה דרך מסך.

היא היתה זקוקה ללב מוגדל ולזרועות שריריות שיעטפו ויכילו ויתחילו חיבוק ארוך שלא נגמר.

אני לא יודעת מה חשבתי לעצמי, היא חשבה לעצמה.

"אני אגיד לך בדיוק מה חשבת לעצמך!" ענה לה הבחור הצנום שישב במושב הסמוך, ליד החלון, למרות שלא שאלה לדעתו. "חשבת שזה הגיוני לנסוע לשדה התעופה, לקנות כרטיס בדוכן הראשון שיסכים למכור לך, לעלות על מטוס ולנסוע. בלי פילטרים של ראש, רק צרור יריות ישירות מהלב. אם היית עוצרת לחשוב, היית לוקחת את כל מה שחשבת שיקרה וזורקת לתא הקטן בגב הכיסא שלפניך, ליד העטיפה של הכעכים שחיסלת, האוזניות, והחוברת שאף אחד אף פעם לא קורא." כמה דקות לאחר מכן הבחור הצנום התפוגג, ורק מראה ילדיה בכיסאות הסמוכים הרגיע אותה. המטוס המריא אל תוך שמיים בוערים. גווני אדום וכתום, עם קצוות

סגולים שנגמרים בתא הטייס. רעש המנועים הענקיים נמהל באוויר והפך למונוטוני ובלתי מזיק.

היא עצמה את עיניה וחשבה על הפרידה מאמנון רק כמה שעות לפני כן. בכל פעם שהיו רבים, הסדקים שלה היו מתרחבים ואבנים קטנטנות היו מתפרקות מהם ונושרות באוושת אבק על הספה. הפעם היא מרחתה על העור קרם אומץ והודיעה שהיא עוזבת. "אני חייבת לנוע לכיוון דרום," היא אמרה. "אני מרגישה שאני כל הזמן נרטבת ועוד רגע אטבע."

"אבל את אמפיבית."

"לא. אמנון, אני לא." היא השיבה והביטה בו בעיניים בהירות. "אני לא יודעת לשחות."